

MÁRIA CHLEBANOVÁ, FOTO ARCHÍV KATKY BUCOVEJ

Misia v krajine neprestajne svietaaceho slnka

„BOŽE, BOH MÔJHO SRDCA, PRIPRAVENÉ JE MOJE SRDCE KONAŤ TVOJU VÔĽU. TAK SI TO, BOŽE, ŽELÁM A V MOJOM SRDCI JE TVOJ ZÁKON,“ TÁTO MODLITBA, KTORÚ SA DENNE MODLIEVALA, SA NAPOKON STALA AJ MOTTOM JEJ KAZAŠSKEJ MISIE – KATARÍNA BUCOVÁ.

Katka pochádza z dedinky Bobrov na Orave. Pred dvoma rokmi ukončila štúdium na Ekonomickej fakulte Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici a pracovala v cestovnej kancelárii. Od detstva však túžila ísť na misie.

LETNÝ TABOR

Vzorom pre jej život a nasmerovanie v živote boli ľudia, ktorí sa vrátili z misií. Ich svedectvo života Katku iba utvrdzovalo v rozhodnutí tiež to skúsiť. Začala prípravu, ktorá trvala pol roka a v lete 2009 už bola na Ukrajine. V komunite s ďalšími dobrovoľníkmi organizovali det-

ský letné tábory pre miestne deti. „Pre deti sme pripravili rôzne hry, súťaže, učili sme ich tancovať, spievať, ukazovačky... Súčasťou každého dňa bola modlitba, svätá omša a krátka katechéza, ktorú sme deťom podávali formou scény, aby to ľahko pochopili a čo najdlhšie si zapamätali.“

Nezabudnuteľnou zostala pre ňu scénka o bohatom a skúpom hospodárovi. Katka ju popisuje takto: „Skúpy hospodár dal na svoje pole postaviť strašiaka, aby mu ho strážil pred zlodejmi. Strašiak bol dobrého srdca a chudobným okolo idúcim daroval všetko, čo mal – kabát, klobúk, tekvicu, z ktorej mal hlavu, zrno, z ktorého mal

„NA
MISIE MA
PRIVIEDLA
VĎAČNOSŤ.“

oči... až mu nakoniec zostalo len srdce z hrušky. Skúpy hospodár od hnevu hrušku zjedol a vtedy sa zmenil na dobrého človeka. V myšlienke tejto katechézy, ktorou bola štedrosť a dobrosrdečnosť sa potom niesol celý deň a všetky aktivity a aj hry sme zamerali na ňu.“

Katka rada spomína na prvú misijnú skúsenosť: „Z Ukrajiny mám krásne spomienky, tie dva týždne ma veľmi obohatili osobne, ale hlavne duchovne. Bez tejto skúsenosti by som nikdy nemala odvahu ísť na ročnú misiu.“

KAZACHSTAN - VYSOKÉ HORY A PÚŠTE

Kazachstan je krajina rozprestierajúca sa v strednej Ázii, je deviatou najväčšou krajinou sveta a je územne najväčším vnútrozemským štátom. Nezávislou sa stala v roku 1991, keď sa rozpadol Sovietsky zväz. Kazachstan pochádza z arabského názvu „krajina Kazachov“, pričom Kazach znamená „niekto nezávislý a slobodný“. Často sa o tejto krajine hovorí aj ako o krajine neprestajne svietiaceho slnka.

Nádhera prírody, ktorou sa pýši Kazachstan, skrýva dva extrémny – čisté priesvitné jazerá obklopené vysokými horami, ukrývajúcimi plesá, vodopády, vzácne rastliny a mnohé i nezvyčajné druhy zvierat. Na druhej strane trávnaté stepi, polopúšte a púšte vo svojej nevšednej krásy.

Tradicie sú veľmi silne zakorenené v ľuďoch tejto krajiny. Ich najväčším sviatkom je Nauris tzv. kazašský nový rok, ktorý slávia 21. marca vždy s príchodom jari. Veľkolepo oslavujú aj deň svojej nezávislosti. Na Vianoce nosí deťom darčeky Dedo Mráz so svojou Snehulienkou a na Veľkú Noc zvyknú piecť tzv. paschu (sladký koláč) – zvyk prameniáci z pravoslávnej viery. „Ľudia žijúci v Kazachstane veľmi radi oslavujú. Pri každej, čo i len najmenej príležitosti robia oslavy, pri ktorých nemôžu chýbať ich povestné nádherne vyzdobené torty. Sú srdeční, no udržiavajú si od ľudí mierny odstup, k cudzím sú nedôverčiví a pôsobia odmerane. Na všetko majú vždy čas,“ hovorí Katka. Zaujímavosťou je, že

pracujú šesť dní v týždni, deti chodia do školy aj v sobotu, letné prázdniny potom trvajú tri mesiace a známky v škole majú naopak ako u nás, teda jednotka je päťka a naopak.

FARNOSŤ PANNY MÁRIE EUCHARISTICKEJ

Katka prišla na misiu do kazašského mestečka Kapčagaj spolu s Majom z Vrútok a Peťom z Bytče v novembri 2011. Danká z Hlohovca sa tu už vo všetkom vyzнала, keďže prišla o mesiac skôr ako oni. V tomto mestečku na juhu krajiny, vzdialenom 60 km od bývalého hlavného mesta a dodnes obchodného centra krajiny Almaty, sa nachádza rímsko-katolícka farnosť zasvätená Panne Márii Eucharistickej. Pod správou farnosti patria štyri detské domovy, nachádzajúce sa v blízkosti kostola. Každý z domov pre opustené deti má svojho nebeského patróna – svätca, podľa ktorého bol pomenovaný a ku ktorému sa deti, žijúce v danom dome modlia. Sú nimi sv. Marcialla, sv. Klára, sv. Anton a sv. Jana z Arku. Farnosť aj všetky domy v súčasnosti spravuje slovenský kňaz, otec Ondrej, ktorému s výchovou detí a vedením

Spoločne s deťmi slávil sviatky. Na sviatok sv. Mikuláša pripravili pre deti pestrý program, z ktorého mali všetci veľkú radosť. “Spoločne sme slávil i Vianoce – Štedrú večer sme prežili ako jedna obrovská, približne 100 členná rodina. Takéto Vianoce som nikdy predtým nezažila a možno už nikdy ani neprežijem.” Počas vianočného obdobia dobrovoľníci s deťmi nacvičili krátky program Dobrej noviny, s ktorým navštívili domy farníkov v mestečku, ale aj otca biskupa, rehoľné spoločenstvá v Almate a všetky štyri detské domy v Kapčagaji. Príspevok, ktorý koledníci „vyspievali“, poslali chudobným deťom v susednom Kirgizsku.

VĎAČÍM ZA KAŽDÚ CHVÍĽU NA MISII

Zmysel misijného dobrovoľníctva vidí Katka vo vytvorení spoločenstva, aby tí, ktorí sú veriacimi mali možnosť prežívať svoju vieru v živom kresťanskom spoločenstve. A tým, ktorých oslovilo svedectvo života tohto kresťanského spoločenstva, aby pomohli sa doňho začleniť. Farníkov, ktorí sú tu, je pomenej, ale prichádzajú radi na svätú omšu s celými rodinami, sú ochotní, otvorení

KOSTOL PANNY MÁRIE EUCHARISTICKEJ V KAPČAGAJI.

domov pomáhajú rehoľné spoločenstvá sestier zo Slovenska, Poľska a Ruska, domáci laici a dobrovoľníci zo Slovenska.

„Ako dobrovoľníci sme sa venovali deťom z týchto domovov. Spolu s nimi sme sa učili, hrali, kreslili, sledovali rozprávky a filmy, modlili sa, upratovali, varili... ako v ozajstnej rodine,“ opisuje Katka. S pomocou dobrovoľníkov Peťa a Mariána sa uskutočnili viaceré opravy v dome a úpravy v jeho okolí. „Povinností a zodpovedností bolo veľa, všetok čas sme sa snažili venovať deťom a často nebolo kedy ani oddychovať. No aj napriek tomu som sa tam cítila ako doma.“

KAZAŠSKÝ ODEV

pomôcť a poslúžiť. Prežívajú radosť z toho, že patria do tohto spoločenstva. Katka svoju dobrovoľnícku a zároveň misijnú skúsenosť uzatvára slovami: „Na misie ma priviedla vďačnosť. Vďačnosť za všetko, čo mi Pán Boh dal a dáva. A vďačím dnes za každú chvíľu prežitú na misii. Pre mňa to bol veľmi požehnaný čas. Pomáhali sme síce my iným, no i tak sa cítim obohatená niekoľkonásobne. Počas celého pobytu som cez rôzne situácie cítila, ako sa o nás Boh stará. Pochopila som, aký je dôležitý duchovný život a akú silu má modlitba. Každodenná svätá omša, modlitba svätého ruženca, adorácie – to bol ten pravý zdroj, ktorý mi dodával silu, radosť a pokoj.“ ■